

O reci utva.

[Zlate utve (rece) plavajo po rajskem jezercu] O rajskem jezercu pravijo Slovenci, da je nekje daleč daleč na najvišji gori. Valovi jezera so svetli, kakor srebrni, in po jezercu se vozijo morske deklece. Na dnu rajskega jezera leži ^{nekje} ~~razp~~ ^{zlati} ključ do nebeških vrat, do kterega le zlata utva more.

Troje dni je kmetič vlovil zlato utvo, prišel do rajskega jezera skozi visoko goro, kar on se ga palečnjaki pehali. Hotel jo ubiti, ali ona je spregovorila in rekla: Nič mi ne stori, prišla ti bom iz dna jezera zlati ključ do nebeških vrat. Kakor obgubila, tako storila. Kmetič gre nazaj proti gori, ali vrata, skozi katere je menil nazaj, bile so zaprte. Moral je torej čez visoko goro plaziti. Ko je bil na voku (Bergspitz) gore, vzel je zlati ključ in torbo in mislil je, da bi vstegnil do nebes sčeti in vrata nebeške odpreti ali na enkrat, ko ga proti rebu vzdigne, jelo je bliskati in grmeti; silen vihar ga unese in na enkrat je bil na tleh pred svojimi domom. Nič se mu ni zgodilo; zlata utva ga je nahitela zanesla skozi grom in blisk in hitro odtekala, ko ga je bila na krato postavila.

„Eneke povesti imajo tudi kmeti o jezercu, katero leži na Glasbergu od glizan, ^{na} Fliesen torej vesela gora nepa od Glas (steklo). Nemški Glasberg je zlata gora slovenskih povesti.

Pri bliskih je utva, nekakva tica vodna; karin da je po Abukhu zuta kao zlato, i zato se wagda pjeva: utva zlatokrtila. Kuk (zjeci. s. 2) je v Beavrabiji videl divje rece, kterim so bile krila je kot pozlačene, in misli, da so late utve naravnih jezem, kterih nekaj ni več v Srbiji najti.“